

Țesătura iernii

Bragagiu

Fulguirea rară țese
Țesătură străvezie
Cu mișcări neînțelese
Într-un tact de simetrie.

Ceru-ntreg tăcut coboară
Vremea dalbă orișunde,
Cad cu fulgii pe afară
Zbuciumatele secunde.

Și e rece, și-i înaltă
Bolta-n stele ce se pierde
De îmi pare-o lume altă
A căzut pe pinul verde.

Prospețimea răsuflarea
Taie brusc cu frigu-n lamă
Și-undeva-i pierdută zarea
Singurică de avalmă.

Prind un zbor pe o mânășă
Să-i văd liniile drepte
Și îmi gem ca în cătușă
Cugete neînțelepte.

Parcă-s prins și eu în mână
Fulg uitat și singuratic
Când pornirea se amână
Spre apusul în jărat.

De-mi rămâne să prind zboruri
Țesătoare de voaluri
Și ascult cum pleacă doruri
Amărâte valuri, valuri...
Victor Bragagiu